

OOK VOOR MIJ

— Een Kerstverhaal —

door
BETSY

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

OOK VOOR MIJ

EEN KERSTVERHAAL DOOR

BETSY

GEÏLLUSTREERD DOOR O. GEERLING

ZESDE, OPNIEUW BEWERKTE, DRUK

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

Over een week is het weer Kerstfeest. blz. 25

I.

Daar was hij weer, de avond van den vijfden December, „het heerlijk avondje van Sint Niklaas”, zoals de jeugd er van zong. In de winkelstraten was het licht, en druk, en vroolijk. De mooie uitstallingen achter de groote spiegelruiten lokten tot kijken en

koopden uit. En als bij een banketbakker de deur openging, sloeg de warme geur van versch gebak den voorbijgangers al tegen.

Maar naar de hoofdstraten leidt onze weg nog niet. In die nauwe steeg, waar de huizen zóó dicht bij elkander staan, dat de overburen elkaar uit het raam wel haast een hand zouden kunnen geven als ze wilden, daar moeten we zijn.

't Is er geen plezierig wonen; en baas Oostburg, bij wien wij even binnenstappen, woont er dan ook niet voor zijn plezier.

Toen zijn vrouw nog leefde, zat hij in een veel liever huisje, op een veel vroolijker stand; maar het deed ook zooveel meer van huur; en dat paste vriend Oostburg in den laatsten tijd niet. De man was buiten zijn toedoen, door een samenloop van omstandigheden, achteruitgegaan, en had er zich nog niet weer bovenop kunnen werken. Daarbij kon hij aan alles goed gewaar worden, dat hij zijn zuinige huisvrouw kwijt was. 't Was of Geertje, zijn dochter, met hetzelfde geld niet half zooveel doen kon als haar moeder, wat hem dagelijks tot de treurige ervaring bracht, dat het bestuur van zijn huishouding sedert den dood van zijn vrouw heel wat te wenschen overliet.

Toch had hij aan Geertje, die al zestien jaar en de oudste van zijn drie kinderen was, een goede

hulp kunnen hebben, als er maar wat meer zorg in gezeten had; maar ongelukkig ontbrak het haar daaraan. Geertje had geen aard naar haar moeder, die men altijd thuis kon vinden, en die immer zorgde dat daar alles in orde was. Neen, het was met de dochter juist het tegenovergestelde.

Geertje was niet graag thuis. 't Was haar te eng op die donkere bovenkamer in dat nauwe steegje; en zoodra ze haar kans schoon zag, liep ze de deur uit, hetzij om een boodschap, die ze soms in het geheel niet noodig had, hetzij om een praatje met de burens te houden.

Haar vader, die op een fabriek was, merkte daar niet veel van, behalve wanneer hij, van zijn werk komende, zijn eten of zijn koffie nog niet klaar vond, wat hem altijd uit zijn humeur bracht. Maar broer Willem, een kreupel, ziekelijk ventje, dat niet school kon gaan, wist het zooveel te beter.

Ach, wat kon de arme jongen zich vervelen, als hij zoolang alleen in zijn hoekje aan het hooge venster zat, waar hij toch niets te zien kreeg dan altijd diezelfde huizen aan den overkant. Als *iemand* de oude woning miste, dan was *hij* het. Dáár kon ten minste de zon nog eens binnenkomen, en zag hij nog eens wat bedrijvigheid op de straat, wat hem altijd nog een beetje afleiding bezorgde. En wijl het alles gelijkvloersch was, kon hij bij mooi

weer nog eens op zijn krukjes naar buiten. Maar hier had hij van dat alles niets. Hier wilden zijn.

geraniums niet eens tieren, hoeveel zorg hij er ook aan besteedde, omdat de arme planten, evenals hun jeugdige eigenaar, gebrek hadden aan licht en lucht.

O, wat kon Willem zijn kleinen broer benijden, als hij hem zoo vlug de steile trap hoorde afspringen! Hij had er zijn bloempotjes, die hem anders zoo lief waren, wel voor willen geven, als hij met Jan mee naar school had kunnen gaan; want hij leerde graag, ofschoon hij er nog maar weinig aan had kunnen doen. Wel onderhield hij het lezen en schrijven zooveel hij kon, maar behalve dat, viel er nog zooveel te leeren; en dat ging zonder hulp niet.

Hoewel overtuigd dat het zijn schuld niet was, schaamde hij er zich wel eens over, dat hij al elf jaar was en nog niet eens zooveel wist als Jan, die er nog geen negen telde. En als deze hem nu maar eens goed op de hoogte had willen houden van wat hem elken dag in school onderwezen werd; maar daarvoor was de kleine jongen te speelsch. Wat Vader betrof, deze was 's avonds moe gewerkt, en had zelden lust om, als hij thuis kwam, zich veel met zijn kinderen bezig te houden. En Geertje, die lang niet dom was en den jongen best had kunnen helpen, ging liever een buurpraatje houden, als het noodigste in huis was verricht.

Eigenlijk had Geertje het niet erg op haar oudste broertje, omdat hij haar door zijn hulpbehoevendheid zooveel te doen gaf, en haar zoo aan huis bond. Ze dacht er niet aan, dat het voor hem zelf het treurigst was, en deed niets om zijn droevig leven wat te vervroolijken.

„Zeg, Geert, weet je wat ik wel ereis wou?” zei Willem op dien vijfden December tegen zijn zuster.

„Nou, zeg *jij* het maar,” was het antwoord.

„Dat Sinterklaas me een mooi boek bracht, want ik heb niets meer te lezen.”

„Kan je denken,” lachte Geertje spijtig. „Daar heb je geen nood van, hoor! 'k Zou niet weten wie er hier voor Sinterklaas moest spelen. Dat is allemaal goed voor menschen die geld hebben; maar hier zal het wel weer donker en saai blijven, net precies of er niks te doen is. Is me dat hier een buurt!”

„'k Wou dat ik maar eens naar de winkels kon gaan kijken,” verzuchtte Willem. Het denkbeeld van iets te krijgen had hij maar weer gauw uit zijn hoofd gezet.

„Naar de winkels gaan kijken? Hoe krijg je 't verzonnen! Als ik of Jan dat nou nog 's zei; maar dat is nou toch niks voor jou. Je kan in huis op zijn best uit den weg, en dan in die drukke straten! Nou moet ik toch om je lachen, Wim!”

Maar Willem lachte niet. „Ook al niet voor mij,”

zuchtte hij. En toen zweeg hij maar, uit vrees van mogelijk weer iets belachelijks te zullen zeggen.

„Dat is niets voor jou. Daar ben jij geen jongen voor. Dat is goed voor een ander.” Hoe menigmaal hadden woorden als deze den armen kreupele in

zijn korte leven reeds in de ooren geklonken. „Niet voor mij,” hoe dikwijls had hij het in stilte herhaald, vooral wanneer hij jongens van zijn leeftijd zag, die een gezond lichaam tot hun wil hadden, met een paar stevige beenen, waarop ze draafden en sprongen en stoeiden dat het een aard had, en

voor wie geen spel te wild, geen eind te ver, geen boom te hoog, geen sloot te breed was.

„Niet voor mij,” zoo dacht hij, als hij vroeger, in de oude buurt, op zijn krukjes wat heen en weer strompelde, en zijn buurjongens zoo behendig achter op een wagen in vollen gang zag klauteren. Hoe popelde hij dan om er bij te springen en ook een eindje mee te rijden! Want een jongensgaard zat er in Willem ook, al ontbrak het hem aan jongenskracht. En als hij hen 's winters met gloeiende wangen in de sneeuw zag spelen, of met de schaatsen in de hand van het ijs zag komen, terwijl *hij* het soms bij de kachel nog koud had, dan kwelde hem altijd weer diezelfde sombere gedachte: „Dat zal *ik* wel nooit kunnen. Dat is allemaal niet voor mij.”

En bij al zijn gemis kwam nog, dat de arme jongen niemand had, die zijn blik van de aarde naar den Hemel richtte, en hem sprak van God, den liefdevollen Hemelvader, die geen van Zijn menschenkinderen, grooten noch kleinen, ooit iets te veel oplegt, maar juist het lijden dikwijls als een middel gebruikt om hen tot Zich te trekken. En van den Heiland, die zelf vrijwillig het zwaarste kruis voor hen gedragen had. En dit was zeker wel het grootste gemis, al besepte hij dat zelf niet.

II.

„'k Wou dat ik maar eens naar de winkels kon gaan kijken!” Hoewel Geertje dat voor Willem een dwaze gedachte vond, had ze er zelf niet minder lust in. Ze had er eigenlijk den heelen dag al plan op gehad, maar er Wim natuurlijk niets van laten merken. Ze vond het in dit geval toch wel wat hard voor hem, alleen thuis te moeten blijven. Als hij er nu maar niets van wist, dan was het zoo erg niet, meende ze; wat niet weet, wat niet deert.

Onder voorwendsel een paar boodschappen te gaan doen, en met belofte van niet lang weg te zullen blijven, stapte Geertje, na de kachel nog eens goed voorzien en het licht opgestoken te hebben, — het werd al donker — tegen vier uur werkelijk de deur uit. Gauw even een kijkje nemen hier en daar. Ze kon dan nog makkelijk terug zijn eer Vader van zijn werk kwam; want die mocht natuurlijk ook niet weten, dat ze voor haar eigen plezier haar ziekelijk broertje alleen liet zitten.

Maar Willem liet zich niet zoo gemakkelijk knollen voor citroenen verkoopen. Wel was hij gewoon dat Geert niet gauw terugkwam als ze om boodschappen

ging; maar toen het halfvijf, en kwart voor vijven werd, begon hij er alles van te begrijpen. Of waarom had ze anders, vóór ze heenging, de lamp aangestoken, als ze plan had zoo gauw terug te komen? En waarom zoo vroeg de koffie in het keteltje gedaan, daar ze Vader toch vooreerst nog niet thuis kon wachten? Neen, het leed geen twijfel meer; Geert was naar de winkels gaan kijken. En Jan kwam ook niet opdagen. Die was er zeker ook naar toe.

„En nou moet *ik* hier maar weer alleen zitten. *Ik* heb ook nooit ereis wat,” klaagde het ventje. „Waarom heeft ze me nou niet meegenomen? Als ik die akelige trap maar af ben, dan kan ik immers best een eindje loopen. Ik ben nou toch weer wel genoeg om buiten te komen.” De tranen rolden hem langs de magere wangen, van verdriet.

Maar opeens verhelderde zich het sombere jongensgezicht. Hij had Geert niet noodig. Hij kon best alleen gaan. Toen ze nog in het andere huis woonden, liep hij ook wel alleen buiten. En dat zou in de ééne straat wel net zoo goed gaan als in de andere. Vader zou er niet boos om zijn. Die had zelf beloofd om hem Zondag, als het mooi weer was, de trap eens af te dragen, en wat met 'm te wandelen. En zonder zich lang te bedenken, haalde hij zijn jasje, zijn pet en een dikke bouffante uit de kast,

en begon hij zich aan te kleeden. Hij mocht ook wel ereis wat zien.

Niet zonder moeite was hij eindelijk met alles klaar gekomen. — Maar nu die ongelukkige trap! Als hij die nu maar goed en wel af was! Zou hij buurvrouw van beneden even roepen om hem te helpen? Neen, zij moest hem eens aanraden thuis te blijven; en hij had er nu eenmaal zijn zinnen op gezet om ook wat van Sinterklaas te zien. Hij zou het dus maar liever alleen wagen.

Om wat meer licht te hebben, liet hij de kamerdeur wagenwijd openstaan; en na de trap in het half donker nog eens in al haar lengte overzien te hebben, ging hij op de bovenste trede zitten, nam zijn krukken in de ééne hand, hield zich met de andere stevig vast aan het slappe touw, dat tot leuning diende, en liet zich zoo, heel voorzichtig, treedje voor treedje naar beneden glijden. Eindelijk was het waagstuk volbracht, zonder dat de burens, die wel eens meer wat gestommel hoorden, er iets van gemerkt hadden. Hè! hij was er warm van. Nu zachtjes de deur geopend, en — Willem stond op straat.

't Viel den kleinen wandelaar buiten niet mee. Er woei een scherpe wind, die hem door alles heen ging; en de straat was zoo vuil en glibberig, dat hij moeite had om vooruit te komen. Toch hield

hij goeden moed. 't Was immers zijn eigen verkiezing geweest, dus mocht hij niet klagen. Als hij eerst die donkere steeg maar uit was, en een beetje in het licht kwam, dan zou het wel beter gaan. En dat was ook zoo. Hoe langer hij liep, hoe meer hij er aan gewend raakte. Hij werd wel wat moe, maar des te beter zou hij vannacht slapen. En toen hij eindelijk in de straat kwam, waar hij wezen wilde, en eerst een poosje voor het raam van een grooten speelgoedwinkel had gestaan, om daarna voor dat van een banketbakker post te vatten, zag hij zijn moeite al ruim beloond.

Toen hij ook daar zijn oogen haast uitgekeken had, wilde hij de straat oversteken, om eens te zien wat er aan den overkant zooal uitgestald was, juist op het oogenblik dat er een rijtuig aankwam, wat hij door de drukte niet gehoord had. Hij schrikte toen hij opeens den kop van een paard zoo dicht bij zich zag, en wilde haastig uitwijken. Maar ongelukkig gleed een van zijn krukken uit, waardoor hij viel, en met beide beenen onder de wielen geraakte.

Zooals te denken is, bracht dit ongeval een heele opschudding teweeg. De dame, die in het rijtuig zat, stapte verschrikt uit om te zien wat het was; en daar niemand den jongen kende, of wist waar hij thuis hoorde, en hijzelf niet in staat

was het te zeggen, liet zij hem in haar rijtuig dragen en naar het Ziekenhuis brengen.

Intusschen was Geertje, ver van die plek, op weg naar huis, met Jan, dien ze op straat ontmoet had, aan haar arm. O, als ze 't eens geweten had, wat er in diezelfde oogenblikken gebeurde met den ongelukkigen Wim! 't Was nu bij haar ook: wat niet weet, wat niet deert. Ze was nogal voldaan over haar wandeling, maar te gelijk heel ònvoldaan omdat ze niets had kunnen koopen, en alles

maar had moeten aankijken. Niettemin zou ze graag nog langer gekeken hebben en werd ze

knorriger naarmate zij het donkere steegje naderde.

Toch haastte ze zich om thuis te komen, want het was later geworden dan ze gedacht had; en onder het gaan raadpleegde zij Jan, wat ze zeggen zouden, als Wim vroeg waar ze zoolang gebleven waren.

Doch deze voorzorg bleek overbodig, toen ze, bovengekomen, wel een wijd-geopende deur en een bijna uitgedoofd vuur, maar geen Willem vond. Eerst meende zij, dat hij misschien uit verveling naar bed was gegaan, terwijl de vroolijke Jan het waarschijnlijker vond, dat hij zich voor de aardigheid hier of daar verstoppt had. Maar tot haar schrik was hij nergens te vinden, en konden de burens haar niets anders zeggen, dan dat zij wel wat leven op de trap gehoord, maar er geen acht op geslagen hadden.

Nu begreep Geertje dat Willem de deur uit was. En dat in het donker, en in die kou! Ze wist geen raad. Waar zou hij nu wezen? Wat moest ze toch beginnen? En wat zou Vader straks zeggen?

Naar dit laatste behoefde zij niet lang te raden; want toen zij in haar vertwijfeling de straat maar weer op wilde loopen, of ze hem daar ook mogelijk vinden zou, stond haar vader opeens vóór haar.

„Waar moet dat zoo haastig naar toe, Geert?” vroeg hij. En ja, — nu moest het hooge woord er uit.

Met een onheilspellend gezicht luisterde baas Oostburg naar het verwarde verhaal van zijn dochter. En toen voelde het beangste Geertje zich bij den schouder gegrepen en heen en weer geschud door Vaders hand, die niet zacht was als hij kwaad werd. Het duurde evenwel slechts kort; de man gunde zich geen tijd lang in huis te blijven. En met de weinig geruststellende verzekering: „We zullen elkaar straks wel nader spreken,” liep hij de deur weer uit om zijn jongen te zoeken.

Doch waarheen zou hij het eerst zijn schreden richten? De stad was zoo groot. Op goed geluk liep hij de ééne straat uit, de andere in, tot hij eindelijk een paar vrouwen, die met elkander stonden te praten, in het voorbijgaan hoorde zeggen: „’t Was een jongetje op krukken. Ik stond er vlak bij toen het gebeurde.”

„Wàt is er gebeurd?” vroeg Oostburg, zich haastig omkeerende; waarop de ooggetuige een uitvoerig verhaal van het voorgevallene deed. En ach, wat had zij een medelijden, toen de man, die haar aangesproken had, de eigen vader van den overreden jongen bleek te zijn.

Hoe baas Oostburg te moede was op het ver-

nemen van dit treurig nieuws, laat zich denken. Hij haastte zich onmiddellijk naar het Ziekenhuis, en mocht daar zijn jongen, die zich in een deerniswaardigen toestand bevond, even zien. Toen zocht

hij met langzamen tred, bedroefd en toornig, zijn onhuiselijk tehuis maar weer op, om daar, zooals hij gezegd had, zijn zorgeloze dochter nog eens nader te spreken.

III.

Na dien avond zag men hetzelfde rijtuig, waardoor Willem overreden was, nog dikwijls voor het Ziekenhuis stilhouden, en dáár dezelfde dame uitstappen, soms met haar dochtertje.

Het gebeurde deed mevrouw Molenhof erg leed. Van het eerste oogenblik af liet zij niets na, wat de zaak maar eenigszins kon goedmaken; en heel dikwijls kwam zij zich persoonlijk overtuigen hoe het den armen jongen ging.

Gedurende de eerste dagen had Willem, door de ernstige verwondingen en hooge koorts, die er het gevolg van waren, in groot levensgevaar verkeerd; en ofschoon er zich later eenige beterschap voordeed, bleef zijn toestand toch nog altijd zorgelijk.

„Wie weet of ik hem wel ooit weer thuis krijg?” had hij zijn vader, die elken dag naar hem kwam kijken, tot de Zuster hooren zeggen; en deze woorden, die eigenlijk niet voor zijn ooren bestemd waren, hadden hem heel treurig gemaakt. Hoe vreugdeloos zijn leven ook was, toch verkoos hij de sombere bovenkamer in het nauwe steegje nog ver boven het koude, donkere, stille graf. En bij het eerstvolgend bezoek van mevrouw Molenhof,

met wie hij heel vertrouwelĳk begon te worden, vroeg hij, of zij óók dacht dat hij niet meer beter zou worden.

De goede dame, die er ook weinig hoop op had, vond het een moeilĳke vraag. Ze wilde het zieke ventje omtrent zijn toestand niet misleiden; maar hem den moed benemen, neen, dat kon haar ook niet over het hart. En zonder hem daarom een rechtstreeksch antwoord te geven, zei ze: „Ik moet jou eerst eens wat vragen, Wim. Ik hoorde gisteren van je vader, dat je vroeger in zoo'n lief, vroolĳk huisje gewoond hebt.”

„Ja, Mevrouw!” stemde Willem gretig toe.

„Je zou daar zeker wel wéér willen gaan wonen, als je 't Ziekenhuis verlaten kunt, hè?”

„Ja Mevrouw, wat graag!” knikte het ventje. De gedachte alleen, weer aan dat zonnige venster te zitten, waar zijn bloemen zoo mooi groeiden en hij zoo lekker op straat kon kijken, bracht al glans in zijn oogen.

„Ik kan het zoo begrijpen,” zei de dame. „Daar zag je nog eens wat, hè? — Maar nu weet *ik* een Huis, dat nog veel zonniger en vriendelĳker is dan die vroegere woning. Een prachtig, groot Huis; nog grooter en mooier dan het paleis van de Koningin. Ik denk dat je daar nóg liever naar toe zou willen. Raad ik het niet?”

„Ja Mevrouw,” beaamde Willem opnieuw, met een lachje.

„De Heer van dat Huis is heel rijk, dat begrijp je, en daarbij ook heel goed en vriendelijk. Hij houdt o zoo veel van kinderen, en wil graag dat ze bij Hem komen wonen in Zijn mooie Huis; want er is plaats in overvloed. Daar zijn er al een heeleboel. En ze mogen er altijd blijven. En ze hebben het er zoo héérlijk! Ze zijn er altijd gelukkig en blij. Ze zingen er mooie liederen en ze spelen op gouden harpen. Een van mijn eigen lieve jongetjes is er ook. En wat zou je nu wel zeggen, als ik er je eens bij vertelde, dat er in dat heerlijke Huis voor jou ook een plaatsje is?”

Willem voelde het bloed naar zijn wangen stijgen. „Voor mij?!” riep hij, een en al verbazing. Hij durfde het niet gelooven, de stumperd, die zoo gewoon was te hooren: „Niet voor jou.”

„Ja, voor jou,” verzekerde zijn vriendin. „En het zal misschien niet eens zoo heel lang duren, dat je er naar toe mag.”

„Ik?! In zoo'n rijk huis?! Zoo'n arme, gebrekkige jongen?!”

„O, maar dáár zul je niet arm zijn, en niet gebrekkig meer ook. Wie dáár woont zal nooit hoeven te klagen: Ik ben ziek.”

Willem lag stil voor zich uit te staren, met

groote, verwonderde oogen. Hij kòn zich, wat hij hoorde, niet indenken. 't Leek hem alles zoo ongelooflijk, zoo vreemd, en toch zoo begerlijk. „Weet u *stellig*, dat *ik* er ook bij mag?” vroeg hij weifelend.

„Ja, stellig. Als je 't ten minste graag wilt, en het zelf aan den Heer van het Huis vraagt.”

„Ik wil wàt graag!” zei Willem, met een blij gezicht. „Had ik maar niet onder dat akelige rijtuig gelegen, dan kon ik het Zondag met Vader gaan vragen.”

„O, maar zoo lang hoef je er niet eens mee te wachten. Je kunt het al dadelijk doen. — Kom, laat ik het je eens duidelijker zeggen. — Het Huis, dat ik bedoel, is de Hemel; en de vriendelijke Heer, die daar woont, is God. Daar heb je toch zeker wel eens van gehoord?”

„Niet veel,” bekende Willem.

„Die hooge God is altijd heel dicht bij ons,” ging zijn bezoekerster nu aan 't vertellen. „Hij ziet en hoort ons overal; en Hij wéét alles van ons, alles. Hij weet als we gezond en vroolijk zijn, en Hij weet ook als we ziek zijn en pijn of verdriet hebben. En Hij heeft ons o zoo lief. Denk eens, Hij wil onze *Vader* zijn, en wij mogen allemaal Zijn kinderen worden. En omdat Hij ons zoo liefheeft, wil Hij graag dat we gelukkig zijn. Daarom wil Hij ons ook bij zich in den Hemel nemen.

Want in den Hemel is iedereen gelukkig. Daar is niets wat treurig maakt; geen ziekte, geen pijn, geen kwaad. In den Hemel is alles mooi, en licht, en goed, en heerlijk”

„Ik ben niet goed,” kwam Willem er tusschen, met een klein, benepen stemmetje. Al het blijde was op eens uit zijn oogen weg. En toen ging hij aan het belijden: „Ik heb wel eens ruzie met Geert. En met Jan ook wel. Ik heb hem laatst nog een slag met m'n kruk gegeven. En ik wil wel eens geen aardappelen schillen voor Geert. En Vader noemt me soms knorrepot. — Mogen zulke jongens er wel in? Nee toch?”

„Als ze zoo blijven niet,” luidde ernstig het antwoord, „Maar de Heer heeft ze t'och lief. Hij weet wel dat ze niet goed zijn. Maar Hij wil ze goed *maken*, en hun al hun kwaad vergeven, als ze 't Hem vragen. De kinderen, die er al zijn, waren vroeger ook niet goed. *Mijn* jongetje ook niet. Geen mensch. 't Kwaad zit in ons hart, weet je, en daar komt het telkens uit te voorschijn. Maar God had medelijden met ons, omdat het kwaad ons ongelukkig maakt en wij het zelf niet weg kunnen krijgen. En daarom heeft Hij Zijn eigen lieven Zoon, onzen Heere Jezus, uit den Hemel gezonden, om er ons van te verlossen en ons *salig*, dat wil zeggen *gelukkig* te maken.”

„Mij ook?” vroeg Willem.

„Ja zeker; jou ook. Iedereen, die er naar verlangt. - Als een klein, arm Kindje is de Zoon van God op onze aarde gekomen. En toen Hij groot geworden was, heeft Hij de menschen geleerd, hoe ze goed konden worden. Hij heeft hun van Zijn Vader verteld en van den Hemel. En zelf heeft Hij de straf gedragen, die wij, menschen, verdiend hadden; zóó lief had Hij ons. En daarom kan Zijn Vader ons nu al ons kwaad vergeven en ons bij zich nemen. Is dat niet heerlijk?”

„Ja,” knikte Willem.

„Een Engel is 's nachts de geboorte van dat Goddelijk Kindje bekend komen maken aan eenige herders, die in het veld de wacht hielden bij hun schaaapjes. Die herders schrikten toen ze opeens zoo'n blinkenden Engel uit den Hemel bij zich zagen. Maar de Engel zei: Vreest niet, want ik kom met een blijde boodschap. Voor u is heden de Zaligmaker geboren. En o, toen waren die herders toch zoo blij! Ze liepen zoo gauw ze konden naar den stal, waar de Engel gezegd had, dat ze 't Kindje vinden zouden, in een kribbe. En toen zij het gezien hadden, gingen ze 't overal vertellen. Want ze wisten wel dat de Zaligmaker niet geboren was voor *hen alleen*, maar voor allen die, evenals zij, naar Hem verlangden. En als jij

nu ook naar Hem verlangt, m'n jongen, en dat aan den Heer zegt, zoo maar stil hier in je bed, dan mag je het vast gelooven: de Heere Jezus is ook voor *mij* in de wereld gekomen. — Over een week is het weer Kerstfeest. Dan wordt over de heele aarde weer de geboorte gevierd van Gods lieven Zoon. En dan worden er tot in de verste landen weer Kerstliederen gezongen. Ik kom je vóór dien tijd de heele Kerstgeschiedenis eens vertellen. En dan zal ik je ook eens een mooi Kerstlied leeren. — Weet je wel wat het éérste Kerstlied geweest is?"

Willem schudde van neen.

„Dan zal ik het je eens zeggen. Dat eerste Kerstlied is al héél oud; al meer dan negentien honderd jaar; en het werd gezongen door Engelen, in het veld bij die herders. *Eere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde; in de menschen een welbehagen!* Dat zongen die Engelen. *In de menschen een welbehagen* beteekent: God heeft de menschen lief. En daar behoort jij ook onder, Wim. Daar moet je maar dikwijls aan denken. En vooral niet vergeten er bij te bidden: Heer, leer mij U ook lief te hebben. Geef U me een rein hart."

Willem beloofde. Zijn oogen stonden nu weer blij.

IV.

Ook voor mij. Hoe liefelijk bleven die drie kleine woordjes het zieke ventje in de ooren klinken. Hij werd niet moede ze gedurig in zichzelf te herhalen. Zoo was er dan toch *iets*, waar hij niet van uitgesloten was; en dat *iets* was het heerlijkste, wat je bedenken kon. Vader moest den volgenden dag dadelijk hooren hoe gelukkig hij was. En Geert en Jan moesten het ook weten. Waarom kwam Geert toch ook niet eens bij hem? Ze was er pas tweemaal geweest, heel in het begin, toen hij nog zoo akelig was en meest buiten kennis lag. Hij kon zich niet eens meer herinneren haar gezien te hebben. Vader zei, dat Geert hem niet goed onder de oogen durfde komen, omdat haar geweten haar beschuldigde, dat ze niet behoorlijk voor hem gezorgd had, en hij wel boos op haar zijn moest. Maar Willem gaf voor zijn zus de boodschap mee, dat hij heelemaal niet boos was, en erg verlangde haar te zien. Hij had haar zoo iets goeds te vertellen.

En, Geertje kwam; den volgenden dag reeds.

O, hoe trof haar het gezicht van den kleinen lijder! Wat zag hij er ziek uit! Hoeveel magerder en bleeker was hij in dien korten tijd geworden!

„Ach, Wim, dat is nou allemaal *mijn* schuld!” schreide ze. „O, ik heb er toch zoo'n verdriet van! Ik zou wel ik weet niet wat willen geven, als ik je dien avond niet alleen had gelaten!”

„Kom, Geert, wees er maar niet langer bedroefd om, hoor,” troostte de zieke. „Jij kon toch niet helpen, dat ik weggevoerd was.”

„Maar als ik thuis was gebleven, zou het niet gebeurd zijn,” snikte Geertje.

„Nou maar, ik ben wát blij dat het gebeurd is,” zei Willem opgewekt; „anders was ik nooit hier gekomen, en dan had ik nooit die aardige mevrouw gezien, die me zooveel van den Heere Jezus vertelt. O, Geert, als je eens wist hoe gelukkig ik nou ben!” En toen ging hij, zoo goed hij kon, aan 't vertellen, waarin zijn nieuw, groot geluk gelegen was.

„Als je weer thuiskomt, Wim, zal ik goed voor je zorgen, hoor!” beloofde Geertje. „Ik zal je niet meer zonder noodzaak alleen laten, en alles doen wat je prettig vindt. Ik wou maar dat ik nú al wat voor je doen kon.”

„Wel, dat kan je,” zei Willem. „Je moet vooreerst dikwijls komen, dat heb ik graag. En dan moet je 't thuis wat plezierig maken, net als het bij Moeder was. Zul je, Geert? Vader zou dat ook zoo prettig vinden.”

„Ik zal m'n best doen, hoor Wim,” zei Geertje.

„Eén ding beloof ik je alvast stellig: ik kom gauw terug.”

Willem was tevreden, en zag nu met verlangen naar het Kerstfeest uit, dat thans voor het eerst een beteekenis voor hem zou hebben. Hij was blij toen die dag dáár was. Hij gevoelde het, ook *hem* was iets geschonken; ook voor *hem* had het Kerstfeest een blijde boodschap. En het zieke jongetje, in het bed naast hem, kon hem op dien morgen duidelijk deze woorden hooren zeggen: „Ik dank U, lieve Heere Jezus, dat U op aarde hebt willen komen om de menschen zalig te maken, en dat U ook gekomen zijt voor mij.”

Hoe het eerste Kerstlied was, wist hij niet goed meer. Hij wist alleen nog maar dat het door Engelen was gezongen, en dat er inkwam van: *God heeft de menschen lief*; terwijl zijn kinderlijk geloof er aan toevoegde: *Ook mij*.

Tot zijn blijdschap kreeg hij 's middags weer een bezoek van mevrouw Molenhof met Annie, haar dochttertje. Annie had een mooien Kinderbijbel met platen voor hem meegebracht, en van haar moeder kreeg hij ook nog eenige Kerstgeschenkjes.

Een poosje later kwam Vader ook, met Geertje en Jan. Met stralende oogen toonde hij hun zijn schatten. Ze moesten er allemaal wat van hebben, hield hij aan.

Nog twee volle maanden moest Willem in het Ziekenhuis blijven; en toen was hij, tegen alle verwachting, weer zoover hersteld, dat hij naar Vaders woning kon terugkeeren. Maar niet naar de donkere bovenkamer in het nauwe steegje ging het nu; want mevrouw Molenhof had baas Oostburg aan een beter huisje geholpen, waar de zon vrijen toegang had, en Willem geen trappen behoefde te loopen als hij eens naar buiten wilde.

O, wat was die Geertje blij toen ze haar broertje weer thuis kreeg! De harde les, die zij in dien tijd had moeten leeren, had haar geen kwaad gedaan. Ze was veel huishoudelijker geworden, zoodat Vader maar weinig meer over haar te klagen had. En dat Willem het voortaan ook goed bij haar zou hebben en haar niet meer te veel zou zijn, was wel te zien aan de manier, waarop zij hem verwelkomde.

„Wat is de Heer toch goed! Wat kan ik toch zien dat Hij me liefheeft!” zei Willem menigmaal, als hij het vroolijke vertrekje rondzag, of zijn mooie bloemen verzorgde, waarvan de vriendelijke dame, die wist hoeveel schik hij er in had, hem steeds rijkelijk bleef voorzien. Maar zijn Bijbel bleef hem toch nog grooter bron van genot. Hij vond het heerlijk er in te lezen. En hoe meer hij las,

hoe meer hij den Heer leerde kennen en hoe liever hij Hem kreeg.

Drie jaren later werd Willem opnieuw, nu voor het laatst, naar een ander huis overgebracht: het Huis des Vaders met de vele woningen, waar hij eeuwig blijven mocht.

Groot was zijn verlangen er heen te gaan. En in zijn laatste oogenblikken, toen hij *iets* zag van de heerlijkheid, die Gods Zoon, door Zijn komst op aarde, voor de Zijnen bereid heeft, hoorden Vader, Geert en Jan hem lispelen, met een blij lachje: „Ook voor *mij!*”